

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2015 r.,
sprawy **E. F.**,
skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w O.,
z dnia 23 kwietnia 2014 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.,
z dnia 16 października 2013 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23 % podatku VAT – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 16 października 2013 r., E. F. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64

§ 1 k.k. oraz z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 roku, , po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego E. F. i jego obrońcę, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w K., uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 23 kwietnia 2014 roku wniósł obrońca skazanego E. F., zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu „rażące naruszenie prawa procesowego w postaci art. 201 k.p.k. polegające na dopuszczeniu w sprawie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychiatrii, rozstrzygającej o wiarygodności zeznań pokrzywdzonej K. F., która jest opinią niepełną, albowiem nie została oparta o badanie pokrzywdzonej ani też o ustalenia poczynione z pokrzywdzoną, w szczególności co do jej stanu zdrowia i ewentualnych chorób przebytych”.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł „o uchylenie przedmiotowego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.”

Prokurator Prokuratury Okręgowej w O. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego E. F. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego E. F. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie kasacja obrońcy skazanego w zasadniczej części stanowi powtórzenie zarzutu apelacyjnego i została skierowana przeciwko wyrokowi Sądu I instancji, wbrew przepisom art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k., nakazującym skierowanie nadzwyczajnego środka zaskarżenia w odniesieniu do orzeczenia sądu odwoławczego i ograniczającym jego ramy do uchybień z art. 439 k.p.k. oraz innych rażących naruszeń prawa. Skarga kasacyjna zmierzała zatem do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji i zaakceptowanej przez Sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego, w tym w szczególności opinii biegłego psychologa A. J. Postępowanie kasacyjne nie może natomiast stanowić

powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń w sądach pierwszej i drugiej instancji.

Odnosząc się bardziej szczegółowo do zarzutu skargi kasacyjnej wskazać należy, że Sąd Okręgowy na kartach pisemnego uzasadnienia swojego orzeczenia wskazał jednoznacznie, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji nie doszło do obrazy przepisu art. 201 k.p.k. Sąd odwoławczy nie zaakceptował bowiem wyrażonych w apelacjach zastrzeżeń pod adresem kompetencji biegłego psychologa A. J. oraz wartości merytorycznej jego wypowiedzi, jako opinii biegłego w odniesieniu do osoby pokrzywdzonej K. F. i jej depozycji procesowych składanych w sprawie; nie dostrzegł także uchybień w zakresie wprowadzenia do materiału dowodowego opinii biegłego A. J., jej procesowego przeprowadzenia oraz oceny i wykorzystania przy budowie podstawy dowodowej orzeczenia (*k. 488*). Powyższe wywody należy uzupełnić o stwierdzenie, że zgodnie z art. 192 § 2 k.p.k. to właśnie przesłuchanie świadka z udziałem biegłego psychologa jest podstawową formą badania stanu psychiki świadka w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla oceny wiarygodności jego zeznań. Celem wskazanego unormowania jest zweryfikowanie wartości dowodowej zeznań świadka, która może wydawać się wątpliwa. Ocena wiarygodności zeznań świadka należy natomiast zawsze do sądu; zadaniem biegłych jest zaś jedynie wypowiedzenie się w kwestiach, które sądowi taką ocenę winny umożliwić, czy ułatwić (*zob. np. wyrok SN z dnia 27 marca 2014 r., V KK 331/13, LEX nr 1463433*). W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy – mając na względzie wątpliwości co do stanu psychicznego pokrzywdzonej K. F. – zasadnie skorzystał z przepisu art. 192 § 2 k.p.k., przesłuchując ją w obecności biegłego psychologa. Wskazywanego w kasacji naruszenia przepisu art. 201 k.p.k. nie można zaś dopatrywać się z tego tylko powodu, że opinię psychologiczną K. F. oparto na obserwacji przesłuchania pokrzywdzonej, a nie na jej badaniu psychologicznym, skoro ustawodawca uznał za wystarczającą dla wydania opinii „co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania i odtwarzania przez niego postrzeżeń” właśnie obserwację przesłuchania, o której mowa w art. 192 § 2 k.p.k. Bez znaczenia pozostaje natomiast w tym zakresie fakt, że pokrzywdzona K. F. nie wyraziła zgody na

szczegółowe badanie psychologiczne, o którym mowa w art. 192 § 4 k.p.k., gdyż nie było to jej procesowym obowiązkiem. Powyższy przepis dopuszcza jedynie możliwość badania psychologicznego świadka za jego zgodą (co należy dobitnie podkreślić), a nieprzeprowadzenie tegoż dowodu w szczególności z powodu braku zgody świadka nie może w żadnym razie świadczyć o rażącej obrazie prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku Sądu odwoławczego. W omawianym zakresie skarżący sam przyznaje, że „nie zna metodologii badawczej, jaka jest niezbędna dla przeprowadzenia prawidłowego sporządzenia opinii” i w tej mierze przedstawia jedynie swoje własne sugestie.

Należy wręcz wskazać, że podniesiony w kasacji zarzut faktycznie w ogóle nie jest zarzutem ściśle kasacyjnym, skoro nie dotyczy on bezpośrednio wyroku Sądu odwoławczego, od którego przecież wnosi się ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, a dotyczy jedynie sposobu procedowania przed Sądem pierwszej instancji. W tej zaś materii Sąd odwoławczy wypowiedział się rzeczowo i trafnie, a skarżący w kasacji nie podniósł nawet zarzutu, że Sąd ten ze swoich obowiązków kontrolnych nie wywiązał się w sposób należyty. Sąd Najwyższy zaś rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko o tyle, o ile przewiduje to ustawa (zob. art. 536 k.p.k.).

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzut skarżącego za bezzasadny w stopniu oczywistym, przy czym zwolnił skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy sprawnej udzielonej z urzędu (*tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461*).